

Paardachtigen

Het symbool van gratie!

Paardachtigen zijn bekende zoogdieren. Het zijn zogenaamde teengangers. Ze hebben namelijk aan elke voet maar één teen, de hoef.

Paardachtigen hebben een lange nek en kop met manen. Ook hebben ze lange, slanke poten. Ze hebben een goed uithoudingsvermogen en kunnen hard rennen. De snelste wilde paardachtige is de Perzische onager, die 70 kilometer per uur kan halen!

Lichaamsbouw

Kenmerkend voor paarden zijn de grote borstkas met een rij manen op de nek, de staarten lang haar of een kwast en de beweeglijke lippen en neusvleugels.

Maar waar de paarden vooral om bekend staan, zijn de zware hoeven aan elke voet. Daarbij hebben ze ook een harde eeltknobbel aan de binnenzijde van de voorpoten, vlak boven de knie.

De ogen van paardachtigen staan aan de zijkant van de kop, waardoor ze een goed zicht op hun omgeving hebben en vijanden snel opmerken. Ze zien zowel overdag als in de nacht goed. En ook hun gehoor is uitstekend.

Paardachtigen hebben een stevige vacht. Meestal is die vacht effen, maar er zijn soorten met kleurvariaties, zoals bijvoorbeeld de zebra's, die natuurlijk zwart-wit gestreept zijn!

Voedsel

Paarden en hun verwanten zijn meestal graseters. Daarom hebben ze een hele reeks maalkiezen die niet slijten. Maar ook woestijnplanten, schors, bladeren, knoppen en vruchten staan op het menu van de dieren. Ze herkauwen hun voedsel niet. Ze hebben een snelle vertering, waardoor ze veel voedsel kunnen eten.

Communiceren

Paarden communiceren met elkaar door gehinnik of gebalk. Dat geluid varieert per soort. Als paardachtigen willen weten of hun partner wil paren, ruiken de mannetjes (hengsten) aan de urine van de vrouwtjes (merries). Ze krullen dan hun bovenlip op om de ingeademde lucht naar het Orgaan van Jacobson te leiden. Dit is een speciaal zakje in het gehemelte. Dit noemen we de 'fleemreactie'.